

Sygn. akt VII Pa 22/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Michalska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 14 września 2021 r. w Warszawie sprawy R. J. przeciwko Telewizji (...) Sp. z o.o. na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych dnia 24 listopada 2020 r. sygn. akt VIP 70/20

I. oddala apelację;

II. zasądza od R. J. na rzecz Telewizji (...), z o.o kwotę 675 zł (sześćset siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VII Pa 22/21

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 listopada 2020 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, orzekając w sprawie z powództwa R. J. przeciwko Telewizji (...) Sp. z o.o. w W. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego oraz o odszkodowanie w pkt 1 umorzył postępowanie w sprawie w zakresie roszczenia o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, w pkt 2 w pozostałym zakresie powództwo oddalił, a w pkt 3 zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.350 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy oparł rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych:

Pozwany, Telewizja (...) Sp. z o.o. w W. uzyskał tytuły wykonawcze - wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z dnia 24 października 2018 r., sygn. akt VI P 353/16 (w zakresie punktu II) oraz wyrok Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 16 kwietnia 2019 r., sygn. akt VII Pa 36/19 (w zakresie punktu II) zaopatrzone w klauzulę wykonalności w dniu 22 maja 2019 r.

Na podstawie ww. tytułów pozwany Telewizja (...) Sp. z o.o. złożyła w dniu 3 czerwca 2019 r. wniosek o wszczęcie egzekucji do Komornika Sądowego, działającego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Północ, w tym kwoty 5.430 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt II wyroku Sądu Rejonowego i punkt II wyroku Sądu Okręgowego) oraz 132 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania klauzulowego. W dniu 5 czerwca 2019 r. Komornik zawiadomił strony o zajęciu nadpłaty podatku we właściwym Urzędzie Skarbowym, a także zawiadomił dłużnika R. J. o wszczęciu egzekucji. Powyższe zawiadomienie R. J. odebrał w dniu 11 czerwca 2019 r.

Postanowieniem z dnia 12 lipca 2019 r. Komornik wobec ukończenia egzekucji wskutek wyegzekwowania roszczenia wierzyciela w całości postanowił przyznać wierzycielowi koszty zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym w wysokości 450 zł, ustalić koszty niezbędne do celowego prowadzenia egzekucji na kwotę 592,34 zł i obciążyć nimi dłużnika, rozliczyć zaliczkę uiszczonej przez wierzyciela w kwocie 144,77 zł w ten sposób, że kwotę 144,77 zł zwrócić wierzycielowi, a tytuł wykonawczy pozostawić w aktach sprawy. W dniu 21 czerwca 2019 r. powód dokonał wpłaty za pośrednictwem platformy płatniczej (...) S.A. w salonie firmy (...) kwoty 5.430 zł na rzecz Telewizji (...). Powyższą kwotę pozwana Spółka otrzymała w dniu 24 czerwca 2019 r. i zwróciła powodowi w dniu 27 września 2019 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony co do ich prawdziwości.

W pierwszej kolejności Sąd Rejonowy zważył, że postępowanie w zakresie roszczenia o pozbawienie tytułu egzekucyjnego wykonalności, wobec cofnięcia w tym zakresie pozwu, należało umorzyć, a w pozostałym zakresie powództwo jako niezasadne należało oddalić.

Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Sąd I instancji podkreślił, że w realiach niniejszej sprawy odpowiedzialność deliktowa pozwanego wykluczona była tak z uwagi na brak winy po jego stronie jak i z powodu braku szkody poniesionej przez powoda. Sąd Rejonowy wskazał, że powód domagał się zapłaty kwoty w wysokości 1.161,00 zł, którą utracił wskutek przeprowadzonego przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego. Sąd Rejonowy stwierdził jednak, że dłużnik, który kwestionuje określone zajęcia komornicze, ustalone koszty postępowania egzekucyjnego, ma określone środki prawne służące do kwestionowania działań komornika (skarga na czynności komornika). Jest to tryb właściwy dla dłużnika, który uważa, że dane koszty poniósł niezasadnie, czy też jakieś kwoty były zajęte niezasadnie w toku postępowania. Innymi słowy, nie można mówić o szkodzie w przypadku uszczuplenia majątku poniesionego na skutek czynności komorniczych, które nie zostały zakwestionowane przez instancję odwoławczą. Nie stanowi deliktu wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie prawidłowego tytułu wykonawczego. W ocenie Sądu Rejonowego, wbrew twierdzeniom powoda wierzyciel nie był zobowiązany do uprzedniego wezwania go do dobrowolnego uiszczenia należności tytułem zasądzonych wyrokami Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi- Południe i Sądu Okręgowego Warszawa -Praga kosztów zastępstwa procesowego. Kwoty zasądzonych kosztów stały się wymagalne od dnia prawomocności orzeczeń, tj. od 16 kwietnia 2019 r. i bezspornym pozostaje, że do czasu wszczęcia egzekucji w czerwcu 2019 r. nie zostały przez dłużnika uiszczone. Sąd Rejonowy wskazał, że skoro powód w dniu 21 czerwca 2019 r. uiszczył w salonie firmy (...) kwotę kosztów, to mógł to uczynić również przed wszczęciem egzekucji. Jeśli zaś miał trudności z ustaleniem nr rachunku bankowego pozwanej Spółki, to mógł dokonać przekazu pocztowego.

Postępowanie sądowe w zakresie roszczenia o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego Sąd Rejonowy umorzył na podstawie art. 355 k.p.c. wobec cofnięcia w tym zakresie pozwu. Sąd I instancji nie dopatrył się okoliczności uzasadniających brak zezwolenia na cofnięcie pozwu (art. 203 § 4 k.p.c.).

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Na zasądzoną z tego tytułu kwotę złożyło się wynagrodzenie reprezentującego pozwanego pełnomocnika profesjonalnego ustalone na podstawie § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015 poz. 1800 ze zm.). Sąd Rejonowy zważył również, że powoda obciążają koszty także w zakresie, w którym powództwo cofnął, a postępowanie zostało umorzone. Stawia to bowiem stronę powodową w roli przegranej spór.

Apelację od powyższego wyroku w dniu 12 marca 2021r. złożył powód, zaskarżając rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w całości, zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego oraz wnosząc o jego zmianę poprzez zasądzenie kwoty 1.161,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia zajęcia komorniczego, tj. od dnia 1 lipca 2019 r. tytułem szkody doznanej wskutek przeprowadzenia egzekucji komorniczej, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

W uzasadnieniu apelacji powód powołał się na szereg poglądów wyrażonych w orzecznictwie i doktrynie, a mających na celu wykazanie, że na skutek czynności sprawczych, jakie pozwany podjął, wszczynając bezpodstawnie przymusową egzekucję długu w oparciu o wyrok Sądu Rejonowego z dnia 24 października 2018 r. oraz wyrok Sądu Okręgowego z dnia 16 kwietnia 2019 r. w jego majątku powstała szkoda na kwotę w wysokości 1.161,00 zł. Powód powołał się na treść art. 354 k.c. zgodnie, z którym dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Wierzyciel powinien też współdziałać przy wykonaniu zobowiązania. Powód wskazał, że pozwany przez długi czas celowo nie współpracował

z nim przy wykonaniu zobowiązania, a pomimo tego, na wniosek pozwanego wszczęto postępowanie komornicze, w wyniku, którego wyegzekwowano powstały dług w postaci kwoty zasądzonych kosztów sądowych. Wobec tego wspomniana szkoda nastąpiła w wyniku zawinionych działań pozwanego, w postaci niewskazania właściwego numeru rachunku bankowego zgodnego z procedurami bankowymi, a także w wyniku świadomego działania w formie zainicjowania postępowań egzekucyjnych. W ocenie skarżącego, brak jest również dostatecznych podstaw do przyjęcia, że dla uznania wierzytelności za wymagalną wystarczy wezwanie wierzyciela do spełnienia świadczenia. Skarżący podkreślił przy tym, że dług powstały w wyniku zasądzonych wyrokami Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe oraz Sądu Okręgowego Warszawa -Praga kosztów zastępstwa procesowego nie rodzi zobowiązania z własności, którego wynikałby określony termin spełnienia świadczenia, nie ma bowiem wystarczających podstaw do twierdzenia, że zapłata długu w postaci kosztów zastępstwa procesowego powinna nastąpić niezwłocznie po uprawomocnieniu się wyroku, przeciwnie, wskazano bowiem, że jeżeli Sąd w orzeczeniu lub strony nie oznaczyły terminu spełnienia świadczenia, zobowiązanie takie ma charakter bezterminowy. W związku z powyższym wierzyciel wnosząc do komornika wniosek o przymusową egzekucję, musi poinformować dłużnika o terminie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, po to aby nie narazić się na zarzut bezzasadnego wszczęcia postępowania egzekucyjnego. W orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że bezzasadne wszczynanie postępowania egzekucyjnego może powodować odpowiedzialność odszkodowawczą. Zdaniem skarżącego wykonalność roszczeń wiąże się z terminem spłaty lub z wezwaniem dłużnika do wykonania zobowiązania. Z kolei wezwanie do zapłaty jest zwyczajowo przyjętą formą w której zawarta, jest informacja dotycząca terminu zapłaty długu i sposobie spłaty. Konieczność wysłania przez wierzyciela wezwania do zapłaty do dłużnika istnieje w sytuacji kiedy wierzyciel nie wyznaczył dłużnikowi terminu na zapłatę należności. W innych sytuacjach nie ma takiego obowiązku. W związku z tym nie można przyjąć, że dłużnik pozostaje w zwłoce ze spłatą zobowiązania już od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, gdyż wierzyciel obowiązany jest w pierwszej kolejności wyznaczyć termin spłaty długu. Wobec tego, że pozwany zaniechał wskazania terminu na spłatę zobowiązania, to tym samym brak było jakichkolwiek podstaw do wszczęcia postępowania egzekucyjnego, na skutek przeprowadzenia, którego poniósł szkodę odpowiadającą wysokości kosztów tego postępowania na kwotę 1.161 zł. Na poparcie swojego stanowiska skarżący przywołał utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego i sądów powszechnych (apelacja k. 70-76).

W odpowiedzi na apelację z dnia 16 sierpnia 2021 r., pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od strony powodowej na swoją rzecz kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych. Uzasadniając swe stanowisko wskazał, że nie można zgodzić się ze skarżącym, że poniósł on szkodę w sytuacji, gdy Komornik Sądowy zasadnie ustalił należne koszty postępowania egzekucyjnego. W niniejszej sprawie wierzytelność pozwanej Spółki wynikała z prawomocnego wyroku sądu powszechnego, a nie zobowiązania o charakterze bezterminowym zaciągniętego na podstawie przepisów prawa cywilnego. Ponadto Sąd I instancji wyjaśnił podstawę prawną wyroku, a także przytoczył stosowne przepisy prawa, a tym samym nie doszło do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. Pozwany podkreślił, iż zważywszy na to, że z chwilą wydania wyrok Sądu II instancji był prawomocny, powód miał obowiązek się do niego zastosować (odpowiedź na apelację k. 93-94).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest niezasadna i jako taka podlega oddaleniu. Sąd Rejonowy przeprowadził wnikliwą analizę materiału dowodowego i prawidłowo go ocenił, dokonując na jego podstawie właściwych ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy przyjął za własne. Na pełną akceptację zasługują również wywiedzione przez Sąd Rejonowy wnioski prawne. W rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w zakresie istotnym dla rozpoznania sprawy, a na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego wywiódł prawidłowe i logiczne wnioski. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazano ustalony stan faktyczny oraz przeprowadzono wywód wskazujący na motywy, którymi kierował się Sąd I instancji wydając zaskarżone orzeczenie, a poczynione przez ten Sąd ustalenia faktyczne oraz wywiedzione z nich skutki prawne są prawidłowe i tym samym - dzieląc je w całości - Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne, czyniąc je integralną częścią swojego uzasadnienia. Jednocześnie uwzględniając, że kontrola instancyjna nie dała podstaw do stwierdzenia nieważności postępowania w sprawie, dalszy zakres kognicji Sądu Okręgowego wyznaczała treść rozstrzygnięcia oraz zakres zarzutów podniesionych w apelacji.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że w niniejszej sprawie powód nie wystąpił z roszczeniem o zwrot poniesionych kosztów postępowania egzekucyjnego, a z roszczeniem odszkodowawczym opartym na przepisie art. 415 k.c. W związku z tym powinien wykazać niezbędne przesłanki dla uwzględnienia takiego roszczenia tj. szkodę, zdarzenie wywołujące szkodę i związek przyczynowy pomiędzy szkodą, a zdarzeniem wywołującym szkodę, czego zdaniem Sądu Okręgowego nie uczynił. Przede wszystkim powód nie wykazał zdarzenia wywołującego szkodę. Tym zdarzeniem wbrew jego stanowisku nie może być wszczęcie przez pozwanego egzekucji na podstawie uzyskanego tytułu wykonawczego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Należy podzielić pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z 7 października 2009 r. (III CZP 69/09), że za szkodę wyrządzoną na podstawie prawomocnego nakazu zapłaty zaopatrzonego w klauzulę wykonalności następnie uchylonego, wierzyciel nie ponosi odpowiedzialności na podstawie art. 415 k.c., chyba że złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji i jego popieranie było zachowaniem zawinionym. W ocenie Sądu Okręgowego, orzeczenie Sądu podlegające wykonaniu jest orzeczeniem zgodnym z prawem szczególnie wtedy gdy jest to orzeczenie prawomocne. Wykonanie zatem takiego orzeczenia nawet bezprawnego, ale prawomocnego nie może kwalifikować jako bezprawnego zachowania. Wierzyciel korzystając z możliwości wszczęcia egzekucji działa bowiem w granicach prawa. Wszczęcie zatem i popieranie przez wierzyciela egzekucji na podstawie tytułu wykonawczego nawet takiego, który następnie został uchylony, choć w niniejszej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca, nie może być uznane za czyn niedozwolony uzasadniający odpowiedzialność na podstawie art. 415 k.c. Zatem aby powód mógł domagać się uznania, że skorzystanie z prawa do egzekucji było przez stronę pozwaną zawinione powinien tę przesłankę wykazać, czego nie uczynił. Odnosząc się natomiast do kwestii kosztów egzekucyjnych poniesionych przez stronę powodową, to wskazać należy, że brak jest również związku przyczynowego pomiędzy tymi kosztami, a wydaniem wyroku przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie w dniu 16 kwietnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt VII Pa 36/19 z uwagi na niewykorzystanie przez powoda przysługujących mu w tym zakresie środków zaskarżenia. Z akt sprawy egzekucyjnej o sygn. Km 137/19 wynika, że powód nie zaskarżył postanowienia w przedmiocie wszczęcia egzekucji i ustalenia kosztów postępowania pomimo tego, że przysługiwała mu od tego orzeczenia skarga na czynności komornika.

Z okoliczności faktycznych przywołanych przez stronę skarżącą w apelacji wynika, że źródła potencjalnej szkody powód upatrywał w działaniu pozwanej Spółki, polegającym na skierowaniu sprawy do postępowania egzekucyjnego, które było prowadzone przez Komornika Sądowego, działającego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie J. M. pod sygn. akt Km 137/19. Powód żądał zasądzenia od pozwanego kwoty w wysokości 1.161,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia zajęcia komorniczego, tj. od dnia 1 lipca 2019 r. w związku z bezpodstawnym wszczęciem egzekucji komorniczej. Powód nie wskazał co prawda podstawy prawnej dochodzonego przez siebie roszczenia, jednakże w świetle przytoczonych okoliczności faktycznych, podstawy tej należy poszukiwać zarówno w art. 415 k.c. jak i w przepisach ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz.U. z 2021 r. poz. 850). W przekonaniu Sądu Okręgowego, zastrzeżone w przepisach ww. ustawy przesłanki odpowiedzialności deliktowej Komornika nie zostały spełnione. Wskazać przy tym należy, że przesłankami odpowiedzialności deliktowej Komornika Sądowego są: niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności, szkoda, jak również związek przyczynowy między niezgodnym z prawem działaniem lub zaniechaniem, a powstałą szkodą. W ocenie Sądu Okręgowego, w rozpatrywanej sprawie nie zachodzi podstawowa przesłanka odpowiedzialności Komornika w postaci bezprawności jego działania. Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, że jego działania w sprawie sygn. Km 137/19 nie nosiły cech niezgodności z prawem, albowiem Komornik Sądowy działał w granicach wniosku strony pozwanej o wszczęcie egzekucji na podstawie prawomocnego orzeczenia sądowego, które zostało zaopatrzone w klauzulę wykonalności. Tytuł wykonawczy stanowi natomiast podstawę do prowadzenia egzekucji o całe objęte nim roszczenie i ze wszystkich części majątku dłużnika, chyba że z treści tytułu wynika co innego. Organ egzekucyjny będąc związany wnioskiem wierzyciela dokonał zajęcia nadpłaty podatku we właściwym Urzędzie Skarbowym, a następnie zawiadomił dłużnika R. J. o wszczęciu egzekucji, które powód odebrał w dniu 11 czerwca 2019 r. Z kolei powód dopiero w dniu 21 czerwca 2019 r. dokonał wpłaty za pośrednictwem platformy płatniczej (...) S.A. w salonie firmy (...) kwoty 5.430,00 zł, a zatem dopiero po upływie niespełna dwóch tygodni od wszczęcia egzekucji, czego miał świadomość. Wobec powyższego, zajęcie środków pieniężnych dokonane w dniu 11 czerwca 2019 r. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie było zgodne z obowiązującymi przepisami prawa. Powód

nie wykazał natomiast, że na skutek zajęcia poniósł szkodę, uzasadniającą żądanie odszkodowania, albowiem zajęcie to nie było bezprawne, gdyż nie zostało dokonane przez Komornika w sposób nieuprawniony. Opisana w apelacji czynność skierowania sprawy przez pozwanego do egzekucji komorniczej wobec niewykonania przez powoda zapłaty zasądzonej należności stwierdzonej prawomocnym wyrokiem sądowym, miała oparcie w przepisach powszechnie obowiązującego prawa, a także została dokonana w zgodzie z tymi przepisami. Samo zaś działanie pozwanego nie może zostać uznane za bezprawne. Już ta okoliczność wyłącza odpowiedzialność pozwanego za dochodzoną przez skarżącego szkodę majątkową. Bezprawność jako obiektywny element winy, jest bowiem podstawową przesłanką odpowiedzialności deliktowej.

Odnosząc się z kolei do argumentacji skarżącego, że wierzyciel przez długi czas celowo nie współpracował z nim przy wykonaniu zobowiązania, nie wskazując terminu oraz sposobu spełnienia świadczenia to wskazać należy, że wysłanie wezwania w tym przedmiocie nie jest obligatoryjnym obowiązkiem, jest to instytucja dobrowolna i w związku z tym zależy tylko i wyłącznie od swobodnej decyzji konkretnego wierzyciela. Jedynie w przypadku postępowania gospodarczego, wysłanie wezwania jest obowiązkiem, ponieważ wierzyciel musi dołączyć do pozwu kopię wezwania do zapłaty adresowanego do dłużnika. W przypadku postępowania cywilnego, taki obowiązek nie wynika z przepisów k.c. Powód, który otrzymał wyrok Sądu II instancji niewątpliwie posiadał świadomość, że wyrok stanowi tytuł egzekucyjny i jest tylko kwestią czasu wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Na powyższe wskazuje również fakt, że w toku postępowania przed Sądem I instancji w niniejszej sprawie powód skutecznie cofnął pozew w zakresie dochodzonego przez siebie roszczenia o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, co skutkowało umorzeniem postępowania w tym przedmiocie. Jednocześnie nadanie wyrokowi Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie klauzuli wykonalności, czego powód także miał świadomość oznaczało, że orzeczenie to stanowi tytuł wykonawczy, wskutek czego wszelkie urzędy i osoby, których to orzeczenie dotyczyło obowiązane były się mu podporządkować i udzielić pomocy przy jego realizacji i wykonaniu. Jednocześnie o treści obowiązujących przepisów i zasadach prowadzenia egzekucji z rachunków bankowych powód mógł się z łatwością dowiedzieć w Izbie Komorniczej. W rozpatrywanej sprawie Komornik Sądowy działał na podstawie i w granicach prawa, albowiem dysponował prawomocnym oraz wykonalnym orzeczeniem sądowym, uprawniającym go do wszczęcia egzekucji przeciwko powodowi, tym bardziej, że nie zostało zainicjowane postępowanie przeciwegzekucyjne. W związku z powyższym niezasadna jest argumentacja skarżącego, że w sprawie doszło do naruszenia zasad współżycia społecznego, nadużycia prawa oraz art. 354 k.c., gdyż nie było bezzasadnym wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Wskazać także należy, że prawomocny wyrok sądowy, który został zaopatrzony w klauzulę wykonalności podlega natychmiastowemu wykonaniu, dlatego w tym przypadku nie można mówić o zobowiązaniu bezterminowym, co z kolei obligowałoby wierzyciela do oznaczenia terminu spełnienia świadczenia w stosownym wezwaniu wysłanym do dłużnika. Klauzula jest aktem zawierającym stwierdzenie sądu, że tytuł uprawnia do egzekucji oraz oznaczającym w razie potrzeby jej zakres. Po jej nadaniu, wyrok sądowy podlega natychmiastowej realizacji w drodze egzekucji, przy czym wierzyciel nie ma obowiązku zawiadamiać dłużnika o skierowaniu sprawy do postępowania komorniczego, które w tym przypadku jest naturalną czynnością. Jednocześnie podkreślenia wymaga, że powód w toku postępowania nie podnosił żadnych argumentów wskazujących na wadliwość wydanego tytułu wykonawczego w postaci prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego, wręcz przeciwnie zmodyfikował powództwo w ten sposób, że cofnął roszczenie o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego. W szczególności powód nie wskazał na żadne zdarzenia, które miałyby powstać po powstaniu tytułu egzekucyjnego (po wydaniu wyroku z dnia 16 kwietnia 2019 r.), które miałyby spowodować to, że zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. Też nie można wskazać na to, aby powód przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego spełnił świadczenie. Nastąpiło to dopiero w dniu 21 czerwca 2019 r., a więc już po skierowaniu sprawy do Komornika Sądowego. Powód nie może zatem przerzucać na pozwanego odpowiedzialności za to, że poniósł koszty postępowania egzekucyjnego. Zgodnie z treścią przepisu art. 770 k.p.c. to dłużnik powinien zwrócić wierzycielowi koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji, a same koszty ściąga się wraz z egzekwowanym roszczeniem. Powód zdaje się pomijać, że wierzytelność na kwotę 5.430,00 zł została stwierdzona przy zachowaniu kontroli instancyjnej zapadłych wyroków, natomiast Komornik Sądowy nie był uprawniony do odmowy wszczęcia postępowania egzekucyjnego. To wierzyciel decyduje bowiem w jaki sposób będzie uzyskiwał zaspokojenie swojej wierzytelności. Chybiony jest również zarzut naruszenia art. 5 k.c. Zarówno piśmiennictwo jak i judykatura jednoznacznie stwierdzają, że na podstawie art. 5 k.c. nie można oprzeć żadnego roszczenia. Należy wskazać konkretne przepisy k.c., które omówione zostały przez Sąd

I instancji. Rozważone przez Sąd Okręgowy przepisy, mogące ewentualnie stanowić odpowiedzialność pozwanego nie zostały skutecznie zakwestionowane i w ocenie Sądu II instancji brak było podstaw do stwierdzenia odpowiedzialności na podstawie omawianych przepisów, tj. 415 k.c. w związku z art. 354 i 355 k.c. w związku z art. 498 § 1 k.c. i art. 455 k.c.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Rejonowy nie naruszył też wskazanego przez skarżącego przepisu art. 233 k.p.c., ani nie dopuścił się błędu w ustaleniach stanu faktycznego w zakresie ustalenia, że kwoty zasądzonych od powoda kosztów egzekucyjnych stały się wymagalne od dnia prawomocności orzeczeń, tj. od 16 kwietnia 2019 r. oraz, że do czasu wszczęcia egzekucji w czerwcu 2019 r. nie zostały one przez dłużnika uiszczone. Stanowisko pozwanego stanowiło jedynie bezzasadną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji, który w sposób analityczny rozważył i ocenił cały zgromadzony materiał dowodowy. Powód nie wykazał naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. w powyżej określony sposób, ograniczając się w zasadzie do polemiki z oceną dowodów przedstawioną przez ten Sąd oraz powtórzenia twierdzeń i zastrzeżeń prezentowanych już w postępowaniu przed Sądem I instancji, które słusznie nie zostały przez ten Sąd podzielone. Nie był także trafny zarzuty naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c., regulujący warunki, jakie musi spełniać uzasadnienie wyroku. Za utrwalony w orzecznictwie należy uznać pogląd, który Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie w pełni podziela, wedle którego zarzut naruszenia art. 328 k.p.c. może być skutecznie podniesiony tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku zostanie zredagowane w sposób uniemożliwiający stwierdzenie, jakie ustalenia co do faktów i ocena prawna zadecydowały o wyniku postępowania w sprawie. Innymi słowy, zarzut naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. odnoszący się do elementów, jakie powinno zawierać uzasadnienie orzeczenia mógłby być uwzględniony tylko wtedy, gdyby sporządzone uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie pozwalało na merytoryczną ocenę rozstrzygnięcia. Tak zdaniem Sądu Okręgowego w rozpatrywanej sprawie nie było. Sąd Rejonowy wskazał, jakie poczynił w sprawie ustalenia faktyczne, na jakich w tym zakresie dowodach się oparł i wyjaśnił podstawę prawną wyroku z przytoczeniem przepisu prawa. Wyrok Sądu Rejonowego posiada wszystkie konieczne elementy i nie zawiera braków, uniemożliwiających kontrolę instancyjną, w szczególności uzasadnienie opisuje elementy stanu faktycznego sprawy, które są istotne dla rozstrzygnięcia o żądaniu powoda, przywołuje też podstawę prawną rozstrzygnięcia - wskazując na art. 415 k.c. Dlatego także zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy uznał za niezasadny.

Reasumując zarzuty apelacji nie znalazły potwierdzenia, wobec czego Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną, o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 9 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.), zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 675,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym (pkt 2 wyroku).

SSO Dorota Michalska